

4. kolo
RAKETA ČERVÁNKOV - BUDEČSKÉ MLÁDÍ
Mluví stříbro, mlčí zlato

„Byla to voje chyba! ječela Romana Guptová.

„To teda nebyla!“ křičel na ni její bratr Roman.

„Byla!“

„Nebyla! Byla to tvoje chyba!“

„Moje? To nebyla moje chyba!“

„Byla!“

„Nebyla!“

„A já říkám, že byla!“

„A já říkám, že nebyla...“

„To vypadá, že naše dvojčata maj zase rodinnou neshodu,“ komentoval jejich hádku Rolf.

Jana pokrčila rameny. „Tak to u nich chodí. Některý děcka si spolu rády hrajou. Brácha se Ségrou se rádi hádaj.“

„To jsem zvědavej, proč se hádaj dneska,“ poznamenal Rolf a díval se přes hřiště na sourozence, kteří si div nevjeli do vlasů.

„Oč se sourozenci většinou hádaj?“ zeptala se Jana.

„Nevím,“ pokrčil rameny Rolf, protože žádné neměl.

„To je přesně ono. Nejspíš to nevědí sami.“

„Hm, hlavně aby si to vyřídili do soboty,“ dělal si starosti Rolf. „Nemám chuť stát v bráně za stoperama, který na sebe celou dobu štěkaj.“

„Neboj, Rolfe,“ uklidňovala ho Jana. „Je teprve středa. Do soboty bude klid. Brácha se Ségrou se nikdy nevydržej hádat...“

„Jestli nepřiznáš, že to byla tvoje chyba...“ hulákal Roman.

„Tak co?“ křičela Romana.

„Tak tě...“

„Co? Copak mi uděláš?“

„Tak... už s tebou nebudu mluvit.“

„Nikdy?“

„Ne,“ rozhodl se Roman v domnění, že konečně vyhrál. „Nikdy.“

„Výborně,“ řvala Romana. „A já už nikdy nebudu mluvit s tebou.“

„Dobře. A já už nikdy nepromluví s tebou.“

„Dobře.“

„Dobře.“

„Hele,“ postřehl Rolf, když pozoroval Bráchu se Ségrou, jak kráčejí po vyučování ze školy, „vypadá to, že už se nehádaj.“

„Ne, protože spolu nemluvěj,“ upřesnila Jana a ukázala na ně.

Romana nesla nos nahoru, jako by počítala mraky. Roman vedle ní měl hlavu svěšenou, jako by počítal dlažební kostky.

„To nevypadá dobře,“ odhadl Rolf.

Jana hledala optimističtější slova: „Vždyť je teprve čtvrtek. Zejtra už spolu zase budou mluvit.“

„Jano, můžeš, prosím tě, požádat bráchu, aby mi podal sůl?“ Jana se na Romanu podívala.

„Můžeš si mu říct sama. Sedí přece vedle tebe.“

Roman popadl slánku a podal ji Rolfovi, sedícímu naproti.

„Rolfe, udělej nám laskavost. Podej to ségře. A když už, tak ji požádej, aby mi podala kečup, dřív než ho všechn sežere.“

„Řekni bráchovi,“ vyštěkla Romana, „že když je řeč o kečupu, sám by ho moh žrát za národčák.“

„A klidně můžeš ségře vyřídit,“ dopálil se Roman, „že neví, co žvaní.“

„A můžeš bráchovi vyřídit...“

„A můžeš ségře vyřídit...“

Rolf s Janou se vypořádali z jídelny. Byla to nejdelší polední přestávka, jakou zažili.

„Že prej se nikdy nehádaj dlouho, co?“ neodpustil si narážku Rolf.

„Ne,“ zůstávala klidná Jana. „Normálně ne.“

„Tak tohle musí bejt rekord.“

Janu to pobavilo. „No a? Rekordy se přece vždycky překonávají po troškách, ne? Vem si třeba olympiádu. Uvidíš, že do zejtrka je po všem.“

„Doufám, že máš pravdu,“ uzavřel Rolf. „Však zejtra už je sobota. Čtvrtý kolo poháru proti Mládí...“

Ale sotva utkání druhý den ráno začalo, Jana zjistila, že místo aby se sourozenecký spor urovnal, ještě se zhoršil.

Po dlouhém tlaku Rakety založilo Mládí rychlý protiútok. Útočník si naběhl na dlouhý odkop a hnal se na Romana s Romanou.

„Vyřid' bráchovi, ať ho atakuje!“ křikla Romana na Janu.

„Vyřid' ségře, ať si ho atakuje sama!“ zvolal Roman. „Já ji budu zajišťovat.“

„Vyřid' bráchovi,“ ječela Romana, zastavila se a dala si ruce v bok, „že to k němu má blíž. Tak může atakovat a já ho budu jistit.“

Jenže Roman se zastavil také. „Vyřid' ségře...“

Na vyřizování bylo pozdě. Jak dvojčata zůstala stát, útočník Mládí mezi nimi prošel do trestného území Rakety.

Jana se za ním rozběhla. Rolf se odpoutal od brankové čáry. Ale oba pozdě. Útočník vystřelil - a zoufale sledoval, jak se míč odráží od tyče do autu.

„Nula nula,“ kroutil hlavou Rolf o přestávce cestou do šatny. „To štěstí nám nemůže vydržet.“

„Jedině že by spolu Brácha se Ségrou zase začali mluvit,“ lapala po dechu Jana, udýchaná ze samého pobíhání a vyřizování vzkazů.

„To se nestane,“ pochyboval Rolf. „Jen se na ně podívej.“

Sourozenci Guptovi o poločase ani nešli mezi ostatní. Pořád stáli na hranici velkého vápna. Roman, ruce založené, se díval jedním směrem,

Romana, rovněž se založenýma rukama, k němu byla otočená zády a hleděla jiným směrem.

„Kdo by uvěřil, že budou hrát spolu a pro mančaft?“ pokračoval Rolf.

„Hrát spolu,“ opakovala po něm Jana zamysleně. „Rolfe, já mám nápad.“

Zatímco dvojčata stála na hřišti a navzájem se přehlížela, Jana Rolfovi prozradila, co ji zrovna napadlo.

„Hele, to by mohlo zabrat,“ nadchl se Rolf.

Honem do svého plánu zasvětili zbytek družstva.

„Tak platí?“ ujišťovala se Jana, když všem vysvětlila, co má za lubem.

„Jak se k tomu komukoli z nás naskytne příležitost, tak to udělá...“

Příležitost, o níž se Jana zmínila, se dostavila deset minut po přestávce. Mládí zaútočilo, ale míče se zmocnil Roman.

„Brácho!“ houkla na něj Jana.

Roman jí přihrál přesně do běhu, jenže ona schválně zrychlila, takže přihrávku dostala za paty a míč skončil v autu.

„To je špatnej balon. Příště mi to dej do nohy!“ pokárala ho Romana.

„Co povídáš?“ bránil se. „Vždyť to bylo akorát na tebe.“

Plán už zabíral.

„To teda ne, Brácho,“ přidal se Rolf na Janinu stranu. „Byla to zkažená přihrávka.“

„Úplně na prd!“ křičel Max z místa pravého obránce.

„Dej si nohy do svěráku!“ volal Matěj ze středu hřiště.

Hecovali zkrátka všichni.

„To je hrůza, Brácho!“

„Ty neumíš nahrát?“

„Stará bába to umí líp.“

Přisolil si každý - kromě Romany.

„Přestaňte se strefovat do mýho bráchy!“ okřikla je. Po autovém vhazování Mládí vybojovala míč a poslala ho Benovi. Ten o něj schválně zakopl.

„To je balon na houby, Ségro!“ stěžoval si. „Co mám s takovým pasem dělat?“

Znova se všichni připojili.

„I chromej by nahrál líp.“

„Nebo mimino.“

Opět se jim vzepřel jediný hlas. „Přestaňte se navážet do mý ségry!“ rozzlobil se Roman. Vyrzl dopředu, získal míč a přihrál ho - Romaně.

„Pojď, ségra, my jim ukážem!“

„To se ví, brácho,“ nedala se pobízet dvakrát.

Převzala jeho přihrávku, počkala si, až po ní půjde protihráč, a vrátila míč Romanovi.

A tak to šlo dál.

Roman Romaně.

Romana Romanovi.

Narážkami postupovali kupředu, až se přiblížili k šestnáctce Mladí. Brankář vyběhl.

Roman Romaně, Romana Romanovi - míč putoval od jednoho k druhému a před sebou měli už jen prázdnou branku.

„Dej ho, ségro,“ vybídl ji.

„Dej ho ty, brácho,“ dávala mu přednost.

Ona se rozmáchla levičkou, on pravičkou a společně míč dopravili do sítě.

„Bylo to těsný,“ zhodnotila Jana vítězství Rakety 1:0.

„Hlavně že jsme vyhráli,“ ulevilo se Rolfovi. „Díky tobě a tvému plánu.“

Za nimi ze hřiště odcházela dvojčata a objímala se.

„Dobře jsi hrála, Ségro,“ pochválil ji Rolf.

„A ty taky, Brácho,“ doplnila ho Jana.

„Dík,“ ocenil pochvalu Roman. „Líbil se ti můj gól?“

Romana po něm šlehla pohledem. „Tvůj gól? Chceš snad říct můj gól, ne?”

„Tvůj? Vždyť jsem ho dal já.“

„To teda ne.“

„To víš, že jo.“

„No tak!“ vložila se do jejich nového sporu Jana. „Přestaňte se hádat. Jsme v pátém kole!“